

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a Mgr. Hany Janotové ve věci

žalobce: **X. X.**, nar. X.
bytem X.
zastoupen Mgr. Oleksandrem Vovchukem, advokátem
sídlem Uruguayská 416/11, Praha 2

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4

o žalobě ze dne 19. 9. 2025 na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Stručná identifikace projednávané věci

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 19. 9. 2025 se žalobce domáhá vyslovení nezákonnosti vykázaní ze společného obydlí v rodinném domě na adrese X. a z jeho bezprostředního okolí, obývaného žalobcem, jeho manželkou, jejich nezletilou dcerou (nar. 2011) a nezletilým synem (nar. 2009) a, jak žalobce uvádí v žalobě, nově také jejich zletilým synem (nar. 2004). Vykázání bylo provedeno příslušníkem žalovaného z Místního oddělení Řepy dne 16. 8. 2025 ve 3:20 hodin. Postupováno bylo dle ust. § 44 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“).

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

2. Jak vyplývá z podkladů předložených soudu žalovaným, hlídka policie se na místo dostavila dne 15. 8. 2025 ve 21:58 hodin na základě telefonátu žalobcovy manželky na tísňovou linku, že ji ohrožuje manžel, že je s dcerou zavřena v koupelně a nemohou se dostat ven, manžel je v domě a vyhrožuje fyzickým násilím. Na místě hlídku kontaktoval sám žalobce, který uvedl, že jeho manželka se zamkla s dcerou v koupelně po sporu ohledně peněz. Žalobce pustil hlídku do domu, hlídka zjistila, že ženy jsou uzamčeny, dveře do koupelny nejdou otevřít ani zevnitř, proto byli na místo přivoláni příslušníci hasičského záchranného sboru, kteří provedli násilný vstup do místnosti. Žalobce i manželka uváděli, že mezi nimi došlo ke slovní hádce o finance, kdy manžel požadoval po manželce zaplatit mu peníze, doma byla přítomna nezletilá dcera (nezletilý syn byl v době incidentu na táboře). Hádka začala kolem 21 hodiny, po určité době se manželka s dcerou zamkly v koupelně. Manželka ve výpovědi uvedla, že manžel bouchal a kopal na dveře koupelny, poté v celém domě vypnul vodu a zhasnul světla. Poté šel do ložnice vedle koupelny a manželce údajně vzal klíče z práce a od domova společně s doklady. Manželce vyhrožoval, že pokud nezaplatí, tak ji zabije. Výpověď učinila i nezletilá dcera, doplnila ji o čtyři videozáznamy, včetně posuzovaného incidentu, kde policejní orgán shledal, že záznamy odpovídají výpovědi nezletilé dcery a je na nich zvukově zaznamenáno, jak muž vyhrožuje zabitím. Bezprostředně po vykázání učinil výpověď i žalobce. Hádku odůvodnil konfliktem s manželkou ohledně peněz za ubytování, které tento měsíc odmítla platit. Popřel, že by počátku hádky v kuchyni byla přítomná nezletilá dcera, popřel, že by bouchal na dveře koupelny a kopal do nich, dveře nepoškodil, pouze klepal, chtěl komunikovat. Manželku nikdy nebil a jí ani dceři nevyhrožoval.
3. Policejní orgán při vykázání přihlédl k tomu, že ke konfliktům mezi manžely mělo docházet i před dětmi, a výhrůžky zabitím měl žalobce směřovat jak vůči manželce, tak vůči dceři, která popsala útoky ze strany otce vůči ní, hrubé urážky, které s matkou od otce slychají, a další hrubé jednání se sexuálním podtextem ze strany otce vůči ní. Jako nebezpečný útok bylo hodnoceno hlavně vyhrožování smrtí manželce, a to i před dcerou. Policejní orgán shledal, že ve společném obydlí dochází opakovaně k incidentům ze strany žalobce vůči manželce i dceři, v jednání žalobce uvedeného dne shledal skutečnosti důvodně nasvědčující spáchání trestného činu nebezpečného vyhrožování dle trestního zákoníku, ve věci zahájil trestní řízení a jako osoby poškozené označil manželku a nezletilou dceru, tedy z pohledu zákona o obětech trestných činů zvlášť zranitelnou oběť. Policejní orgán spatřoval v jednání žalobce, který vulgárně nadával manželce i dceři, při hádce stále trval na tom, že mu manželka musí dávat všechny peníze z její práce, po ukrytí obou žen v koupelně vypnul v domě vodu a proud, poté stál za dveřmi koupelny a stále se domáhal poskytnutí peněz a přitom manželce i nezletilé dceři opakovaně vyhrožoval zabitím, důvodný předpoklad pro poskytnutí ochrany před nebezpečným jednáním zvolit vykázání osoby žalobce, jako preventivní oprávnění Policie ČR k zajištění bezpečí osob.

Obsah žaloby

4. Žalobce v prvním žalobním bodu namítá, že dne 16. 8. 2025 mu bylo předáno potvrzení o vykázání, žalobce proti vykázání ústně vznesl námítky, třídní lhůta k podání námitek měla skončit na konci dne 19. 8. 2025. Přesto, že lhůta pro podání námitek ještě neplynula, dne 19.8.2025 v 14:16 hodin žalovaný vyřídil žalobcem ústně vznesené námítky, a to pro žalobce negativním způsobem. Tím bylo porušeno žalobcovo právo na podání námitek v zákonné lhůtě a jejich posouzení žalovaným, když žalobce prostřednictvím svého právního

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zástupce plánoval podat písemné námitky proti vykázání v druhé polovině dne 19. 8. 2025, ale uvedené se stalo bezpředmětným, vzhledem k předčasnému vyřízení námitek žalovaným.

5. V druhém žalobním bodu žalobce namítá, že příslušníkem žalovaného nebyl vymezen prostor bezprostředního okolí, do nějž žalobce nesměl vstoupit. Žalobce namítá neurčitost a nevykonatelnost zásahu, upozorňuje, že s vykázáním je spojena trestní odpovědnost žalobce a je proto třeba trvat na jednoznačném vymezení žalobcovy povinnosti, odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ve věci sp.zn. 59 A 48/2024, kde soud obdobný případ shledal rozporný se zákonem o policii. Bližší specifikaci bezprostředního okolí, do nějž žalobce nesmí vstoupit, neobsahuje ani úřední záznam o vykázání, ani potvrzení o vykázání či jakákoliv jiná součást spisového materiálu.
6. Ve třetím žalobním bodu žalobce brojí proti tomu, jak žalovaný posoudil vznesené ústní námitky proti vykázání. Namítá, že závěr, že žalobce ohrožuje svou manželku a děti, se neopírá o žádné objektivní skutečnosti nebo důkazy kromě výpovědi manželky a manželkou ovlivněné nezletilé dcery, a nezohledňuje rozpory mezi výpovědí manželky a dcery. Žalobce popírá, že by v průběhu manželské hádky manželce či dceři fyzicky ublížil, nebo že by měl v úmyslu jim jakkoliv ublížit. Dcera uvedla, že nikdy nebyla svědkem toho, aby žalobce fyzicky napadl matku, což žalovaným v rozhodování o vykázání vůbec nebylo zohledněno. Dle žalobce důvodný předpoklad ohledně budoucího nebezpečného útoku nemůže být dán jen na základě výpovědí osob, které se prezentují jako ohrožené, aniž by zde existovala jakákoli skutečnost nebo důkaz opodstatňující takový závěr, což vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013 č.j. 6 As 62/2012-18. Žalobce je bezúhonný, nikdy u něj nebyly zaznamenány ani prokázány předcházející nebezpečné útoky proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažné útoky proti lidské důstojnosti ve smyslu zákona o policii. Žalobce považuje oznámení manželky za účelové, patrně chtěla poškodit žalobce tím, že bude považován za osobu se sklony k domácímu násilí, a to i pro účely případného řízení o rozvodu v budoucnu. O účelovosti svědčí i to, že manželka následně nepodala návrh k soudu o prodloužení vykázání a nadále společně se dcerou bydlí s žalobcem a aktuálně s ním dokonce jezdí na dovolenou. Žalobce poukazuje na nelogičnost tvrzení manželky a dcery ve výpovědích, namítá, že žalovaný při vyřízení námitek shledal žalobcovo závadné jednání potvrzené vyjádřením „dětí“, a to přes skutečnost, že k věci se vyjadřovala pouze dcera. Naopak nezletilý syn se dne 18. 8. 2025 dostavil na Místní oddělení Řepy k podání výpovědi ve prospěch žalobce, což mu však žalovaným nebylo umožněno.
7. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaný neadekvátně hodnotil položky manuálu pro zjištění rizikových faktorů k eskalaci domácího násilí s označením SARA DN (Spousal Assault Risk Assessment – Domácí násilí, vypracovaný Bílým kruhem bezpečí) – dále též „dotazník“. Žalobce uvádí, že žádná z položek předmětného dotazníku, ve kterých byl hodnocen jako násilná osoba, není podložena objektivními skutečnostmi. Žalobce zároveň popírá, že by se dopouštěl fyzického nebo psychického násilí, příp. vyhrožování smrtí, které je mu kladeno za vinu.
8. V pátém žalobním bodu žalobce upozorňuje, že žalovaný se neřídil ani svou vlastní metodickou příručkou ohledně zhodnocení důvodů pro vykázání, tj. článkem 4 odst. 1 Metodické příručky č. 1/2010 ředitele ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia České republiky k realizaci závazného pokynu policejního prezidenta č. 166/2009 o provádění vykázání (dále jen „Metodická příručka“). Žalobce nebyl ve stavu ovlivnění alkoholem, což bylo potvrzeno i dechovou zkouškou, nechoval se agresivně za přítomnosti policistů, ale naopak choval se konstruktivně a spolupracoval s policií, nemá žádnou Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

prokazatelnou historii předcházejících útoků, nepoužívá ani nedrží zbraně. Přesto však policejní orgán rozhodl o vykázání žalobce, což nemá žádnou skutkovou oporu a je v rozporu s Metodickou příručkou, dle níž musí policista při vyhodnocování hrozby nebezpečného útoku k uvedeným okolnostem přihlídnout.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout. Po rekapitulaci skutkových okolností a procesních postupů ve věci žalovaný zejména zdůrazňuje, že v posuzovaném případě shledal opakování psychického (slovní urážky) i násilného jednání (vyhrožování zabitím) žalobce jako násilné osoby, a to i přesto, že spory o finance v domácnosti byly vzájemné, tudíž policejnímu orgánu při řešení incidentu vyvstal důvodný předpoklad spáchání nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě, a tedy rozhodl o vykázání žalobce ze společného obydlí. Jako nebezpečný útok bylo hodnoceno s ohledem na další formy násilí hlavně vyhrožování smrtí ze strany žalobce vůči manželce, a to i před jejich nezletilou dcerou, přičemž ze strany policejního orgánu došlo k zahájení trestního řízení pro přečin nebezpečného vyhrožování.
10. Ústním námitkám žalovaný nepřisvědčil, neboť manželka a obě nezletilé děti jsou osobami ohroženými násilím ze strany žalobce a zákonné podmínky k jeho vykázání byly splněny. Žalovaný poukázal na to, že při vykázání se jedná o faktický pokyn a na míru a precizaci jeho odůvodnění nelze klást neakceptovatelně přísné požadavky. Odůvodnění vykázání může být stručné, širší prostor pro případné odůvodnění provedeného vykázání poskytuje následné rozhodování o námitkách, a proto při vyhodnocování námitek byl hodnocení zajištěných důkazů dán širší prostor.
11. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že vyhodnocení námitek provedl v souladu s pokynem policejního prezidenta č. 95/2025 o postupu při řešení incidentu mezi osobami sdílejícími společné obydlí, jakož i v souladu s komentářem k zákonu o policii, bez zbytečného odkladu, do vyhodnocení námitek nebylo ze strany žalobce zasláno ani avizováno písemné doplnění námitek ani zastoupení advokátem, námitky nebyly písemně doplněny ani v následujících dnech v zákonem stanovené lhůtě pro podání námitek. V případě doručení včas doplněných námitek po již zpracovaném hodnocení těch předchozích by žalovaný toto doplnění námitek hodnotil znovu. Právo žalobce tedy nebylo porušeno.
12. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že formulaci o vykázání z bezprostředního okolí učinil v souladu s ust. § 44 odst. 1 zákona o policii, argumentuje, že policejní orgán sice má možnost uvést územní rozsah prostoru, na který se vykázání vztahuje, ale činí tak dle míry požadavku účinné preventivní ochrany osoby ohrožené útokem, navíc zákon vůbec nestanoví, že by tak muselo být určeno nějakým dalším např. metrickým vymezením. Pokud policejní orgán označí pregnantně nemovitost a doplní tento údaj o výraz „bezprostřední okolí“, pak je takový údaj naprosto dostatečný a je v souladu se zákonem. Z komentářové literatury je zřejmé, že za bezprostřední okolí společného obydlí je možné považovat prostor, kterým musí osoba nutně projít, směřuje-li do společného obydlí. Žalovaný považuje za absurdní tvrzení žalobce, že jej toto vymezení pro svoji neurčitost omezovalo. Pokud by v důsledku obecnosti formulace „bezprostřední okolí“ mohl být někdo omezen, pak by to byly výhradně osoby poškozené, když by v důsledku toho došlo k jejich nedostatečné ochraně. Nikterak však nemohlo takové obecné vymezení ve skutečnosti omezit práva žalobce, neboť pak nastupuje shora uvedený výklad tohoto termínu, který je mnohem „výhodnější“ pro žalobce. Žalovanému je znám rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ve věci vykázání, č.j. 59 A 48/2024-

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

62, ze dne 7. 3. 2025, označuje jej však za ojedinělý až excesivní a považuje jej za nesprávný a odporující zákonnému ustanovení vymezujícímu nezákonný zásah správního orgánu. Vyzdvihuje zejména, že v rozsudku se soud nevyrovnal s argumentem, jakým způsobem tímto mohlo být zasaženo do práv žalobce. Odkazuje-li žalobce na trestněprávní odpovědnost dle ust. § 337 odst. 2 trestního zákoníku, pak dikce uvedeného paragrafu také pracuje toliko s pojmem bezprostřední okolí a neuvádí doložku např. „určeném příslušným orgánem“ ap., kde byl bylo zřejmé, že nestačí označení „bezprostřední okolí“ samo o sobě. Žalovaný doplňuje, že správní soudy, a to včetně Nejvyššího správního soudu, dosud akceptovaly vymezení uvedeného prostoru jako bezprostřední okolí bez potřeby další specifikace, přesné vymezení například metrickým údajem koneckonců není ani logické, k přesné akceptaci prostoru vymezeného prostoru metry v reálu nakonec stejně nedochází a jedná se o iluzorní údaj.

13. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že vycházel z objektivních skutečností svědčících o pravděpodobnosti budoucího útoku, šlo o vzájemně se podporující výpovědi ohrožených osob, podpořené nahrávkami incidentu před příjezdem policistů a situace na místě incidentu, o ohledání místa činu, o nutnost vysvobodit osoby z koupelny za pomoci příslušníků HZS, a také o vyjádření žalobce na místě události (tj. před vykázáním) i poté při výpovědi na místním oddělení, v neposlední řadě o vyhodnocení formuláře SARA DN. Případné dílčí a nepodstatné rozpory ve výpovědích dotčených osob žalovaný nepřehlédl, ale neshledal je relevantními pro posouzení zákonných předpokladů pro vykázání. Již jen ze zajištěných videozáznamů v danou chvíli zcela jasně vyplývalo, že ze strany žalobce uvedeného dne došlo k opakovanému vyhrožování zabitím oběma ženám, došlo k bouchání na dveře, křiku, požadavkům na splnění podmínky zaplacení peněz, hrubým urážkám vůči ženám, tedy došlo k psychickým formám násilí, ačkoliv nedošlo k fyzickému napadení obou žen. Vyhrožování zabitím dítěti žalovaný vyhodnotil jako extrémní rizikový faktor. Žalovaný vycházel i z vyjádření žalobce před vykázáním, i kdyby tomu tak však nebylo, konfrontace osoby, jež má být vykázána, se zjištěnými skutečnostmi, není nezbytným předpokladem pro vykázání. Vzhledem k poskytnutým důkazům se policejní orgán utvrdil o tom, že věrohodnost tvrzení ohrožených osob je dostatečná. Z důvodu ochrany zejména nezletilé ohrožené osoby rozhodl policejní orgán o vykázání žalobce. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013 č.j. 6 As 62/2012-18 žalovaný naopak na podporu svého postupu cituje pasáž z rozsudku, dle níž po zasahujících policistech nelze vyžadovat, aby před přikročením k vykázání nabyli úplné jistoty ohledně budoucího nebezpečného útoku, neboť to by vedlo k naprosté neaplikovatelnosti institutu policejního vykázání. V daném případě postačí existence „důvodného předpokladu“ budoucího ohrožení chráněných hodnot, jak vyplývá z formulace § 44 odst. 1 zákona o polici. Nejde zde o sankční institut, nýbrž o institut preventivně ochranný.
14. K čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že na podporu údajů uvedených v pomůcce SARA DN existuje doložený důkaz, a tvrzení o předpojatosti policistů je zcela nedůvodné.
15. K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že od 1.7.2025 je postup policistů upraven novými pravidly důležitými pro hodnocení rizika a zjišťování důvodného předpokladu nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvlášť závažného útoku proti lidské důstojnosti dle Metodické příručky č. 1/2025 ředitele ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia České republiky, kdy nově má být zohledněn také psychický stav, chování a jednání násilné osoby, jakož i zranitelnost ohrožené osoby. Zejména posledně uvedenou novou podmínku žalovaný považuje za zásadní, neboť ohroženou osobou ze Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

strany žalobce byla i jeho nezletilá dcera. Žalovaný konstatuje, že policista dle Metodické příručky č. 1/2025 hodnotí ohrožení osoby adekvátně k dané situaci a s ohledem na to také zajišťuje objektivní skutečnosti, není třeba splnit všechny podmínky kumulativně.

Posouzení žaloby soudem

16. Městský soud v souladu s § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
17. O věci soud rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za potřebné nařizovat jednání ani za účelem provádění listinných a dalších důkazů (zejm. výsledků obou synů) navržených žalobcem. Soud tyto důkazy neprovedl, neboť posuzoval, zda se žalovanému důvodně jevila reálnou hrozba nebezpečného útoku v okamžiku vykazání, a navržené důkazy by nemohly přispět k doplnění skutkového stavu pro svoji nezpůsobilost přinést informace o posuzovaném incidentu (synové žalobce na místě při incidentu nebyli přítomni). Nadto je třeba uvést, že listiny, které žalobce navrhl provést k důkazům, jsou zároveň součástí spisové dokumentace žalovaného, přičemž správním spisem se v řízení před soudem nedokazuje – soud z něj přímo vychází. Taktéž nahrávky pořízené nezletilou dcerou jsou součástí spisové dokumentace (jsou uloženy na CD), tudíž nejsou předmětem dokazování při jednání před soudem. K tomu soud poznamenává, že ve věcech, o nichž u soudu probíhá řízení o ochraně před nezákonným zásahem, správní orgán zpravidla nevede spis ve smyslu § 17 správního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 As 326/2022-88). V projednávaném případě však soud shledal, že správní spis veden byl, pročez z něj soud může při posouzení věci vycházet. Žalovaným předložený spisový materiál, který byl takto i žalovaným označen, je opatřený spisovou značkou (resp. číslem jednacím), obsahuje soupis všech svých částí, je žurnalizován a svázán, obsahuje úřední záznam o vykazání (a jeho přílohy), posouzení námitek žalobce proti vykazání a další písemnosti vztahující se k dané věci, obsahuje též zvukové a kamerové záznamy a jejich přepisy opatřené překladem do českého jazyka. Jedná se tedy o systematicky vedený spisový materiál, nikoli o pouhý soubor dokumentů předložený správním orgánem.
18. Žalobu soud vyhodnotil jako včasnou a přípustnou ve smyslu § 85 s. ř. s., neboť se žalobce domáhá pouze určení nezákonnosti zásahu (deklaratorní žaloba). Lze nicméně dodat, že žalobce vyčerpal jiné právní prostředky nápravy nebo ochrany, neboť neúspěšně proti zásahu brojil námitkami podle § 44 odst. 5 zákona o policii.
19. Při posouzení věci soud vyšel zejména z následujících právních předpisů.
20. Podle ust. § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
21. Podle ust. § 44 odst. 1 zákona o policii lze-li na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, důvodně předpokládat, že se osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti, je policista oprávněn vykazat tuto osobu z bytu nebo domu společně obývaného

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

s útokem ohroženou osobou (dále jen „společné obydlí“), jakož i z bezprostředního okolí společného obydlí. Policista je oprávněn tuto osobu vykázat i v její nepřítomnosti. Pokud společné obydlí obývá nezletilé dítě, považuje se za ohroženou osobu podle této hlavy.

22. Podle ust. § 44 odst. 3 zákona o policii vykázání oznámí policista ústně vykázané i ohrožené osobě a vyhotoví potvrzení o vykázání, které jim předá proti podpisu. Součástí potvrzení o vykázání je vymezení prostoru, na který se vykázání vztahuje, uvedení totožnosti ohrožené a vykázané osoby, poučení o právech a povinnostech vykázané osoby a adresa útvaru policie, u kterého si může vyzvednout kopii úředního záznamu o vykázání. Odmítne-li ohrožená nebo vykázaná osoba potvrzení o vykázání převzít nebo odmítne-li písemně potvrdit jeho převzetí, policista tuto skutečnost uvede v úředním záznamu.
23. Podle ust. § 44 odst. 5 zákona o policii nesouhlasí-li vykázaná osoba s vykázáním, může proti němu na místě podat námitky, které policista uvede v potvrzení o vykázání. Policista námitky předá bez zbytečného odkladu krajskému ředitelství příslušnému podle místa vykázání (dále jen „příslušné krajské ředitelství“). Vykázaná osoba může dále do 3 dnů ode dne převzetí potvrzení o vykázání podat příslušnému krajskému ředitelství námitky písemně. Lhůta pro podání námitek počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy došlo k převzetí potvrzení o vykázání a je považována za dodržanou, jsou-li námitky nejpozději v její poslední den předány k poštovní přepravě nebo podány u příslušného krajského ředitelství. O tomto právu policista vykázanou osobu poučí před předáním potvrzení o vykázání.
24. Podle ust. § 44 odst. 6 zákona o policii shledá-li příslušné krajské ředitelství, že podmínky pro vykázání nebyly splněny, vykázání ukončí a o této skutečnosti vyrozumí ohroženou a vykázanou osobu bez zbytečného odkladu.
25. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o policii územní rozsah prostoru, na který se vykázání vztahuje, určí policista podle míry požadavku účinné preventivní ochrany osoby ohrožené útokem. Je-li v důsledku vykázání ohrožen provoz objektu nebo znemožněn výkon zaměstnání vykázané osoby, policista o této skutečnosti bezodkladně vyrozumí provozovatele objektu nebo zaměstnavatele vykázané osoby za účelem přijetí potřebných opatření.
26. Jednotlivé podmínky ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s. definuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu [srov. rozsudek ze dne 17. 3. 2005, č.j. 2 Aps 1/2005-65, publikovaný pod č. 603/2005 Sb. NSS; či z něj vycházející např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č.j. 7 Aps 3/2008-98, publikované pod č. 2206/2011 Sb. NSS; rozsudek ze dne 30. 3. 2016, č.j. 2 As 325/2015-31; rozsudek ze dne 9. 11. 2016, č.j. 1 Afs 263/2016- 11, následovně: „[Ž]alobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (zásahem správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka) (...)“ (rozsudek ze dne 17. 3. 2005, č.j. 2 Aps 1/2005-65, publikovaný pod č. 603/2005 Sb. NSS). Přitom platí, že není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.
27. Prvním předpokladem věcného projednání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem tedy je, že se o takový zásah vůbec může jednat. První dvě podmínky v projednávané věci zcela jednoznačně naplněny jsou. Předmětným vykázáním byl žalobci uložen zákaz zdržování se ve svém dosavadním obydlí, čímž byl žalobce nepochybně na svých právech Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zkrácen. Vykázání pro něj představovalo závažný zásah do soukromého a rodinného života, když musel opustit svůj domov a ztratil faktickou možnost vykonávat svou rodičovskou odpovědnost vůči svým nezletilým dětem. Splněna je i čtvrtá podmínka, neboť vykázání má povahu faktického pokynu, který není rozhodnutím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č.j. 6 As 62/2012-18), a je zaměřeno přímo proti žalobci, jenž je jeho jediným adresátem, čímž je splněna i podmínka pátá. Zbývá tedy posoudit, zda zásah, jenž byl vůči žalobci žalovaným učiněn, byl zásahem zákonným či nikoliv, a zda tak došlo i k naplnění podmínky třetí definované § 82 s. ř. s.

28. Předmětem sporu mezi stranami je otázka, zda byly dodrženy procesní postupy a splněny zákonné podmínky pro vykázání žalobce, ke kterému bylo přistoupeno dne 16. 8. 2025.
29. Žalobce namítá procesní pochybení žalovaného při vyřizování námitek (právo na podání a vyřízení námitek proti vykázání), formální pochybení žalovaného při formulaci vykázání (vymezení územního rozsahu vykázání), rozporuje naplnění materiálních podmínek vykázání (důvodný předpoklad, že se žalobce dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti).
30. V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaný pochybil, když vyřídil ústní námítky (zaznamenané do potvrzení o vykázání) ještě před uplynutím třídní lhůty; předčasným vyřízením ústních námitek tak porušil žalobcovo právo na podání a vyřízení námitek písemných.
31. Jak je uvedeno výše, zákon o policii rozlišuje dvojí možnost uplatnění námitek proti vykázání. Z ust. § 44 odst. 3 vyplývá, že vykázaná osoba proti vykázání může na místě podat ústní námítky, které policista uvede v potvrzení o vykázání a předá je bez zbytečného odkladu krajskému ředitelství policie k vyřízení. Vedle toho (dále) může vykázaná osoba podat též námítky písemné, lhůta pro jejich podání počíná běžet dnem následujícím po převzetí potvrzení o vykázání.
32. Lhůta pro vyřízení námitek krajským ředitelstvím policie není v zákoně o policii stanovena. Z povahy věci však vyplývá, že v zájmu vykázané osoby je třeba rozhodnout o námitkách urychleně, jelikož vykázání představuje významný zásah do práv a oprávněných zájmů vykázané osoby. (Srovnej též výklad v komentáři k ust. § 44 odst. 6 zákona o policii: M. Šteinbach a kol.: Zákon o Policii České republiky. Komentář. Wolters Kluwer, 2018, ASPI). Bezodkladné vyhodnocení námitek proti vykázání a sdělení o vyřízení námitek městský soud považuje za případné a odpovídající závažnosti dopadů institutu vykázání na vykázanou osobu. Vykázání znamená citelný zásah do soukromého a rodinného života vykázané osoby (srovnej: rozsudek NSS sp.zn. 6 As 62/2012), správnost postupu policisty při vykázání je proto na místě přezkoumat spěšně, aby takový zásah, byl-li nezákonný, netrval nedůvodně dlouho. Jinými slovy, pokud námítky byly vzneseny důvodně, bylo by vyčkávání s jejich vyřízením k tíži vykázané osoby.
33. V posuzované věci žalobce vznesl ústní námítky na místě, dne 16. 8. 2025 v brzkých ranních hodinách, tyto byly zaznamenány do potvrzení o vykázání a byly vyřízeny bez zbytečného odkladu dne 19. 8. 2025 v odpoledních hodinách. Žalovaný postupoval zcela správně a v souladu se smyslem a účelem zákona o policii, když vznesené ústní námítky bezodkladně vyřídil, a nevyčkával do konce dne 19. 8. 2025 na uplynutí třídní lhůty pro podání námitek písemných. Vyčkávání na uplynutí třídní lhůty pro případné podání písemných námitek za účelem jejich případného společného vyřízení by bylo čistě formálním postupem, naopak urychlené vyřízení ústních námitek je v zájmu vykázané osoby.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

34. Písemné námitky, kterými by doplnil námitky ústní nebo vznesl námitky nové, pak žalobce v posuzované věci v průběhu třídenní zákonné lhůty (ani po jejím uplynutí) nepodal. Pokud by tak učinil, byl by žalovaný povinen hodnotit vznesené písemné námitky samostatně, a znovu námitky vyřídit. Městský soud je toho názoru, že vyřízení ústních námitek nijak nebrání podání námitek písemných, v nichž by vykázaná osoba mohla již vznesené námitky doplnit či rozšířit o námitky nové. Žalobce ostatně v podané žalobě ani neuvádí, jaké konkrétní námitky míní ve věci ještě uplatnit, a jakým konkrétním způsobem zapříčinilo vyřízení ústních námitek bezpředmětnost takových námitek.
35. Žalobci tak nelze přesvědčit, že mu vznesení písemných námitek proti vykázaní bylo jakkoli znemožněno. Žalovaný jeho procesní právo neporušil, žalobní námitka formulovaná v prvním žalobním bodu tedy není důvodná.
36. V druhém žalobním bodu žalobce namítá neurčitost vymezení územního rozsahu vykázaní, když žalovaný nijak neupřesnil neurčitý právní pojem „bezprostřední okolí“. Ve věci je sporné, zda je policejní orgán povinen dát tomuto neurčitému právnímu pojmu konkrétní a individualizovaný obsah.
37. Jak je uvedeno výše, zákon o policii přiznává policejnímu orgánu oprávnění vykázat osobu ze společného obydlí, jakož i z bezprostředního okolí společného obydlí. Policista o vykázaní vyhotoví potvrzení, jehož součástí je vymezení prostoru, na který se vykázaní vztahuje. Územní rozsah prostoru, na který se vykázaní vztahuje, určí policista podle míry požadavku účinné preventivní ochrany osoby ohrožené útokem.
38. V posuzované věci z dokumentace předložené žalovaným, jakož i ze souladných vyjádření obou účastníků řízení plyne, že žalobce byl vykázan ze společného obydlí rodinného domu na specifikované adrese a z jeho bezprostředního okolí, které nebylo jakkoli určeno.
39. Je zřejmé, že pojem „bezprostřední okolí“ je právním pojmem s výraznou mírou neurčitosti. V řadě případů bude třeba dát uvedenému pojmu konkrétní a individualizovaný obsah s přihlédnutím ke konkrétnímu případu, zejména k míře potřeby účinné ochrany osoby ohrožené útokem. Na takové případy cílí ust. § 47 odst. 1 zákona o policii, které ukládá policistovi určit územní rozsah prostoru, na který se vykázaní vztahuje. Policista je tak dle okolností povinen vyložit obecnou právní úpravu, použitelnou jinak na široké spektrum situací, takovým způsobem, aby byl stanoven přesný rozsah povinnosti vykázané osoby a tím byla v co největší míře zabezpečena ochrana osoby ohrožené.
40. Podle názoru městského soudu se však o takový případ, kdy by bylo nezbytné přesně vymezit územní rozsah pojmu „bezprostřední okolí“, v posuzovaném případě nejedná. Soud má za to, že posuzovaný případ je takového charakteru, kdy o významu pojmu není při aplikaci dotčené právní normy zahrnující pojem „bezprostřední okolí“ pochyb, a to pro žádnou z dotčených osob. Jak totiž plyne ze spisové dokumentace předložené žalovaným, společné obydlí, z něž byl žalobce vykázan, je řadovým rodinným domem, kdy z bočních a ze zadní strany existuje překážka přístupu v podobě sousedních nemovitostí. Bezprostředním okolím společného obydlí tedy nemůže být míněno nic jiného než nejbližší prostor před čelní stranou rodinného domu. Z toho důvodu není dle názoru soudu v posuzované věci nezbytné, aby vykazující policista formuloval pojem „bezprostřední okolí“ jinými slovy, či ho exaktněji vymezoval například stanovením počtu metrů nebo vytyčením hranice. Dále městský soud při úvaze o nezbytnosti specifikovat pojem „bezprostřední okolí“ zohlednil skutečnost, že ani žalobce sám soudu (ani žalovanému v rámci vznesených námitek) nenabídl žádnou konkrétní okolnost, která by v jeho případě Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

svědčila o tom, že neurčitý právní pojem je nezbytné blíže vyložit. Žalobce neuvedl žádná specifika společného obydlí a jeho okolí, která by vyvolala potřebu v rámci lokality přesně oddělit nejbližší prostor dotčeného obydlí, ani nepředestřel argumenty týkající se jeho životní situace nebo situace ohrožených osob, které by odůvodnily možnou kolizi žalobce s hranicí „bezprostředního okolí“ v místě, a důvodně by tak vzbuzovaly pochybnost, že neupřesnění hranic „nejbližšího okolí“ zasahuje do veřejných subjektivních práv žalobce. Není tedy v daném případě chybou, pokud se s přihlédnutím ke konkrétní situaci na místě a k situaci žalobce i ohrožených osob policista shledal, že pro naplnění účinné preventivní ochrany osob ohrožených útokem není bližší vymezení potřebné, a spokojil s použitím pojmu v jeho nepochybném základním významu.

41. Jediným obecným argumentem, který žalobce na podporu své námitky vznesl, je námitka, že s vykázáním je spojena trestní odpovědnost žalobce dle § 337 odst. 2 trestního zákoníku, je proto třeba trvat na přesném vymezení zákazu. Argumentaci žalobce však nelze přisvědčit, a to jednak s ohledem na dikci ust. § 337 odst. 2 trestního zákoníku, jednak s ohledem na rozhodovací praxi trestních soudů. Trestní zákoník, obdobně jako zákon o policii, při vymezení přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání rovněž pracuje s nijak nespecifikovaným pojmem „bezprostřední okolí“, a nepředpokládá, že tento pojem již nutně musel výslovně vymezit policejní orgán v potvrzení o vykázání či jiném dokumentu. Trestní soudy pak posuzují přečiny maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 trestního zákoníku i v situacích, kdy policejní orgán vykázal osobu ze společného obydlí a jeho bezprostředního okolí, aniž by tento pojem upřesnil. K tomu lze odkázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 11. 2016 č.j. 8 Tdo 1427/2016-22, kde soud k výslovné námitce obviněného o neurčitosti pojmu bezprostřední okolí užitého v tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku trestního soudu prvního stupně (stejně jako v rozhodnutí o uložení předběžného opatření civilního soudu) konstatoval, že civilní soud nijak nepochybil, když v rozhodnutí o uložení předběžného opatření užil pojmu bezprostřední okolí, aniž ho blíže vymezil. Uvedené lze vztáhnout též na vykázání dle zákona o policii, vzhledem k srovnatelnosti obou institutů, kdy oba ukládají povinnost dočasně opustit společné obydlí a jeho bezprostřední okolí.
42. Městskému soudu je známo, že otázku nezákonnosti postupu policejního orgánu z důvodu nespecifikování neurčitého právního pojmu „bezprostřední okolí“ v loňském roce řešil Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci. Krajský soud přitom v rozsudku ze dne 7. 3. 2025 č.j. 59 A 48/2024-62 vysvětlil důvody, pro které shledal důvodnými argumenty poukazující na nezákonnost postupu policejního orgánu, který vykázal osobu z bezprostředního okolí jejího obydlí, aniž by bezprostřední okolí jakkoli specifikoval. Městský soud k tomu uvádí, že není rozhodovací praxí jiných krajských soudů věci vázán. Názor, že policejní orgán musí při užití pojmu „bezprostřední okolí“ vždy bez dalšího tento pojem blíže vymezit, městský soud nesdílí, z důvodů uvedených výše. Městský soud se proto s právním názorem uvedeným v odkazovaném rozsudku neztotožnil a při posouzení druhého žalobního bodu z něj nevycházel. Nadto soud připomíná, že každý rozsudek soudu reaguje na jinou skutkovou situaci, přičemž je dost dobře možné, že případ řešený Krajským soudem v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci se od posuzovaného případu skutkově odlišuje. Vždy také záleží na podobě žalobní argumentace a na tom, co žalobce či žalobkyně v žalobě tvrdí. Dílčí postup správního orgánu, který správní soud shledá nezákonným zásahem do práv žalobce, nemusí být nutně vyhodnocen jako nezákonný zásah v jiné, skutkově odlišné věci, řešené na základě jiných žalobních námitek.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

43. Městský soud v Praze uzavírá, že za dané situace by vyslovení nezákonnosti postupu žalovaného, který pojem „bezprostřední okolí“ blíže nevymezil, bylo pouhým formalismem, kdy trvání na přesném vymezení bezprostředního okolí společného obydlí by nemělo žádný reálný smysl. Proto, s přihlédnutím k uvedeným konkrétním okolnostem a k povaze žalobních argumentů, se soudu obrana žalobce tvrzením o neurčitosti a nevykonatelnosti pojmu „bezprostřední okolí“ nejeví jako relevantní důvod pro to, aby byl postup žalovaného prohlášen za nezákonný zásah. Druhý žalobní bod tedy není důvodný.
44. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítá, že závěr policejního orgánu o důvodnosti vykázání se neopírá o žádné objektivní skutečnosti nebo důkazy, nezohledňuje rozpory mezi výpovědi manželky a dcery, je neadekvátní, nezohledňuje žalobcovu dosavadní bezúhonnost.
45. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č.j. 6 As 62/2012-18, k otázce potřebné míry zjištění o nežádoucím jednání osoby uvedl, že *„v případě aplikace vykázání podle zákona o Policii ČR [...] je třeba osvědčit toliko existenci „důvodného předpokladu“ budoucího ohrožení chráněných hodnot [...] policejní vykázání má především povahu faktického pokynu, nikoliv rozhodnutí; je příslušníky Policie ČR nezřídka prováděno v časové tísní, navíc v emotivně vypjaté situaci, kdy je třeba s ohledem na míru potenciálního nebezpečí jednat rychle, a přestože lze k vykázání vždy přikročit pouze na základě objektivních skutečností svědčících o pravděpodobnosti budoucího útoku, dostupný rozsah takových objektivních skutečností, které lze v konkrétní chvíli a situaci zjistit, může být do jisté míry omezený (aniž by však bylo rezignováno na splnění klíčového požadavku existence důvodného předpokladu budoucího útoku).[...] onen „důvodný předpoklad“ se musí opírat o konkrétní objektivní skutečnosti, svědčící v případě vykázání o pravděpodobnosti budoucího útoku vykázané osoby. Provedení vykázání se tak nemůže zakládat kupříkladu pouze na subjektivních informacích a výpovědích ohrožené osoby, které nejsou podloženy objektivními skutečnostmi; nicméně takovými objektivními skutečnostmi, které mohou sloužit jako rozumný podklad pro vykázání, mohou být například i viditelná zranění ohrožené osoby, výpovědi sousedů atd. V žádném případě po zasahujících policistech nelze vyžadovat, aby před přikročením k vykázání nabyli úplné jistoty, že pokud násilná osoba nebude vykázána, dopustí se nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti ohrožené osoby, neboť to by vedlo k naprosté neaplikovatelnosti institutu policejního vykázání. Na druhou stranu je třeba připomenout i to, že vykázání nejenže chrání ohroženou osobu a fundamentální hodnoty její osobnosti, ale zároveň znamená citelný zásah do soukromého a rodinného života, tj. do základních práv, vykázané osoby; proto k němu nemůže být přistupováno svévolně a bez jakéhokoli uvážení.“*
46. V návaznosti na uvedená východiska soud v posuzovaném případě hodnotil předmětné vykázání s ohledem na informace, kterými zasahující policejní orgán v době rozhodování o vykázání jednak disponoval, jednak mohl a měl disponovat. Následně pak zvážil, zda skutečnosti a informace, jež vedly k vykázání, tvořily ve svém celku a vzhledem k okolnostem konkrétního případu, dostatečný objektivní podklad pro toto vykázání. Z níže popsanych důvodů soud dospěl k závěru, že předmětné vykázání žalobce bylo vzhledem k okolnostech daného případu provedeno na základě dostatečného objektivního podkladu a že nebylo učiněno svévolně a neuváženě.
47. V posuzované věci bylo pro žalovaného stěžejní podání vysvětlení manželky žalobce a společné nezletilé dcery dne 16. 8. 2025 na místním oddělení policie, které bylo podpořeno videozáznamy, včetně nahrávky incidentu před příjezdem hlídky policie; žalovaný vycházel též ze situace zaznamenané na místě samém, nutnosti vysvobodit manželku a dceru Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

z koupelny za pomoci příslušníků hasičského záchranného sboru kvůli rozbitým dveřím, vycházel z vyjádření žalobce a též z výpovědi žalobce na místním oddělení. Přihlédl též k vyhodnocení formuláře SARA DN. Nelze tak přisvědčit žalobci, že by žalovaný zohlednil pouze subjektivní výpovědi manželky a nezletilé dcery. Výpovědi manželky a dcery měl žalovaný zcela dostatečně podložené objektivními okolnostmi. Žalovaný výpovědi správně posoudil jako autentické, když byly, jak už bylo uvedeno, nadto podpořeny nahrávkami prokazujícími křik či výhrůžky zabitím. Soud vyzdvihuje, že vzhledem k povaze institutu vykázání není možné po zasahujícím policejním orgánu vyžadovat, aby před přikročením k vykázání nabyl úplné jistoty ohledně budoucího útoku, neboť to by vedlo k naprosté neaplikovatelnosti institutu policejního vykázání. (viz odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18). Postačí zde existence „důvodného předpokladu“ budoucího ohrožení chráněných hodnot (jak vyplývá z formulace § 44 odst. 1 zákona o policii).

48. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci třetího žalobního bodu vznáší řadu detailních námitek, přistoupil Městský soud v Praze k jejich jednotlivému vypořádání, byť připomíná, že povinnost posoudit všechny žalobní námítky neznámá, že je správní soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19).
49. Žalobce namítá nepřihlednutí k jeho vlastní výpovědi, k té bylo nedůvodně přistoupeno až po vykázání.
50. Městský soud k tomu uvádí, že policejní orgán vycházel ze sdělení všech incidentu přítomných členů domácnosti, včetně žalobce. Z úředního záznamu ze dne 16. 8. 2025 vyplývá, že žalobce podal před vykázáním vysvětlení, sám popsal situaci, která konfliktu předcházela, i slovní hádku. Policejní orgán tedy měl před přistoupením k vykázání k dispozici i žalobcovu verzi. Tato se shoduje s obsahem výpovědi, kterou žalobce učinil po vykázání. Městský soud poznamenává, že pro vykázání osoby ze společného obydlí není konfrontace osoby, jež má být vykázána, se zjištěnými skutečnostmi, které zakládají důvodný předpoklad budoucího útoku, nezbytná. To odpovídá povaze vykázání jako faktického pokynu, který je leckdy činěn ve vypjatých a lidsky složitých situacích, kdy je třeba bezprostředně reagovat na zjištěné skutečnosti v zájmu ochrany ohrožených osob (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2018, č.j. 6 As 189/2018-36).
51. Žalobce namítá ovlivnění a korigování detailů ve výpovědi dcery manželkou při podání vysvětlení dne 16. 8. 2025.
52. Městský soud k tomu zejména uvádí, že žalovaný neučinil svůj závěr o důvodnosti předpokladu budoucího útoku nikoli izolovaně z pouhé výpovědi dcery, ale řádně přihlédl ke všem zjištěným skutečnostem na místě, jakož i k videozáznamům, kde jsou mimo jiné zaznamenány výhrůžky zabitím. Zjištěné skutečnosti pak hodnotil ve vzájemných souvislostech. Soud má za to, že z nich mohl mít žalovaný za důvodně osvědčené minimálně to, že v domácnosti dochází k opakovaným konfliktům, v nichž se žalobce uchyluje k urážkám, ponižování a výhrůžkám, přičemž v daný den situace gradovala až k výhrůžkám zabitím. Nadto žalobce k samotné výpovědi dcery nenamítá, že by policejní orgán zaznamenal do protokolu výpověď dcery až po korigování manželkou a prezentoval ji jako spontánní výpověď dcery. Žalobce pouze bez bližších podrobností uvádí, že manželka „zasahovala do výpovědi dcery (např. tím, že upravovala řečené dcerou, příp. že říkala „bylo to

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

jinak)“. Uvedené však dle názoru soudu nevypovídá ničeho o tom, že by policejní orgán i přes namítané zásahy ze strany manželky nezaznamenal dceřinu výpověď autenticky. Není tedy důvodu shledat podstatnou vadu úkonu, a výpověď dcery vyhodnotit jako nepoužitelnou.

53. Žalobce namítá rozpory ve výpovědích dcery a manželky.
54. K tomu městský soud uvádí, že ve výpovědích neshledává významné rozpory, naopak jejich výpovědi považuje v klíčových bodech vzájemně souladné a věrohodné. Žalobce argumentuje rozporem, kdy dcera dle své výpovědi nebyla nikdy svědkem fyzického násilí vůči matce, zatímco manželka popsala starší incident mezi žalobcem a synem, kdy došlo i k fyzickému napadení manželky bránící syna, a to za přítomnosti dcery. K tomu soud uvádí, že ať už si dcera v daný okamžik na incident nevzpomněla, nebo se událost před několika lety odehrála jinak, tento rozpor ve výpovědích dle názoru soudu nijak nesnižuje věrohodnost manželky i dcery. Je v zásadě nesporné, že v rodině panovala napjatá atmosféra, předmětného dne došlo k hádce, manželka s dcerou se ukryly v koupelně, z videozáznamů byly nade vši pochybnost ověřeny vulgarity a výhrůžky zabitím. To, jakož i další skutečnosti uvedené výše, podpořilo výpovědi manželky a dcery a důvodně vyvolalo na straně policejního orgánu obavu, že se situace může vyvinout v opakování výhrůžek zabitím či násilný incident. Vzhledem k výše popsané preventivní povaze institutu policejního vykazání a nízkému „důkaznímu standardu“ je toto zjištění pro vykazání dostačující.
55. Lze shrnout, že dle názoru soudu zde nebylo ničeho, co by mělo zavdat u policejního orgánu důvodnou pochybnost, že by si manželka s dcerou předmětný incident, tak jak jej popsaly, měly vymyslet. Naopak zjištěné objektivní okolnosti (zejm. videonahrávka pořízená dcerou, poškozené dveře v koupelně) správně utvrdily policejní orgán v tom, že verze incidentu popsaná žalobcem není hodnověrná.
56. Žalobce namítá, že v průběhu incidentu manželce ani dceři fyzicky neublížil, ani neměl úmysl tak činit.
57. K tomu městský soud uvádí, že policejní orgán při svém hodnocení nebezpečného útoku nehodnotí pouze to, zda (již) k fyzickému násilí došlo, ale též hrozbu útoku, přičemž se nemusí jednat pouze o útok násilný ve formě fyzického násilí. V daném případě policejní orgán shledal především vulgární nadávky a vyhrožování zabitím, a to manželce i dceři. Výhrůžky byly zdokumentovány i na videonahrávce z místa pořízené dcerou, je tedy zřejmé, že došlo hrozbě nebezpečného útoku ve smyslu ust. § 44 odst. 1 zákona o policii. Pokud jde o úmysl žalobce fyzicky manželce nebo dceři ublížit, pak lze uvést, že úmysl osoby je jejím vnitřním, psychickým stavem. Lze jej zjistit pouze z toho, co osoba projeví navenek. V posuzovaném případě se žalobce dle zjištění policejního orgánu navenek projevoval tak, že bouchal a kopal na zamčené dveře koupelny, vulgárně nadával manželce i dceři a vyhrožoval jim zabitím. Policista na místě pak vzhledem k povaze institutu vykazání nemá prostor pro dlouhé dokazování nebo zpochybňování výhrůžek, pokud z okolností (např. opakování či stupňující se intenzita hádek) vyplývá riziko skutečného násilí či jiného útoku na zájmy chráněné ust. § 44 odst. 1 zákona o policii. Policejní orgán tak dle přesvědčení soudu nijak nepochybil, pokud hrozbu násilím shledal v daném případě důvodnou.
58. Žalobce namítá, že nebylo přihlédnuto k tomu, že spolupracoval s příslušníky policie, nebyl pod vlivem alkoholu, nevykazoval známky agrese, ani k tomu, že je osobou finančně zajištěnou, sociálně ukotvenou, bezúhonnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

59. Městský soud k tomu uvádí, že žalobcem namítané okolnosti nemohly vyvrátit závěr policejního orgánu, že je v daný okamžik dán důvodný předpoklad budoucího útoku. Policejní orgán posuzoval jednání žalobce vůči manželce a dceři na místě, zjistil přitom konkrétní objektivní skutečnosti, které nasvědčovaly pravděpodobnosti budoucího útoku žalobce ve společném obydlí. Zjištění policejního orgánu má soud za dostačující pro preventivní vykázání žalobce. Dosavadní bezúhonnost ani řádná spolupráce s policejní hlídkou nejsou automatickou překážkou vykázání; rozhodující jsou konkrétní zjištění o potenciálním útoku vůči ohroženým osobám.
60. Žalobce namítá, že na jeho straně nebyly zaznamenány ani prokázány žádné předchozí útoky.
61. Městský soud k tomu uvádí, že žalobce, jeho manželka i nezletilá dcera potvrdili déletrvající hádky mezi žalobcem a manželkou, manželka i nezletilá dcera vypověděly o opakovaných vulgárních urážkách a výhrůžkách, což bylo podpořeno i videozáznamy. To svědčí o déletrvajících konfliktech mezi žalobcem a jeho manželkou. Události ze dne 16. 8. 2025 tak nebyly ojedinělým excesem v manželském vztahu, naopak byly vyhoceným projevem stupňujících se konfliktů a slovních útoků. Stran tvrzení manželky o fyzickém napadení v minulosti soud podotýká, že zmíněné útoky sice nelze mít za prokázané, jelikož se opírají jen o tvrzení manželky, leč soud opakuje, že v daném případě postačí nižší důkazní standard. Vzhledem k uvedenému lze tudíž nahlížet na celý incident nikoli jako na ojedinělý exces, což žalovaný správně zohlednil při úvaze o riziku budoucího závažného útoku. Dle názoru soudu incident ze dne 16. 8. 2025 ve spojení s předchozími konflikty odůvodňuje obavu z jeho opakování a zintenzivnění, které by pak mohlo mít podobu útoku na kterýkoliv ze zákonem chráněných zájmů, nebo více z nich. I takový vývoj je nutno pokládat za stupňování intenzity útoku, neboť soud by z hlediska ochrany ohrožených osob pokládal za absurdní, aby bylo nutné „vyčkat“ až fyzický útok.
62. Soud se tak ztotožnil se závěrem, který učinil žalovaný, že na základě všech zjištěných skutečností, zejména s ohledem vyhrožování zabitím ze strany žalobce vůči manželce a nezletilé dceři, lze předpokládat, že by se žalobce mohl dopustit vůči své manželce nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti. Přítomnost nezletilého dítěte, natož přímo výhrůžky zabitím směřované vůči němu, jen podtrhují opodstatněnost vykázání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 189/2018). Existoval tak dostatečný důvodný předpoklad možného budoucího ohrožení. Vykázání tak bylo provedeno v souladu se zákonem.
63. Lze dodat, že okolnosti spočívající v následném nevydání soudního předběžného opatření ve věci ochrany proti domácímu násilí a skutečnosti nastalé po ukončení zásahu nejsou pro věc relevantní.
64. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaný neadekvátně hodnotil položky dotazníku SARA DN.
65. Městský soud s žalobní námitkou nesouhlasí. Městský soud má za to, že použitím metody SARA DN byly dotazníkovou formou zjištěny skutečnosti, které podpořily rozhodnutí policejního orgánu o vykázání. Je třeba akcentovat, že údaje uvedené v dotazníku SARA DN zahrnují mimo jiné také tvrzení o výhrůžkách zabitím, a to manželce i nezletilé dceři, což byla pro závěr policejního orgánu o důvodnosti vykázání zásadní skutečnost. Na podporu tohoto klíčového zjištění, uvedeného právě též v dotazníku SARA DN, přitom existují objektivní doložené důkazy v podobě videonahrávek incidentů. Za této situace soud Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

neshledal, že by bylo namísto ostatní tvrzení v dotazníku pokládat za nevěrohodná, a že by žalovaný odpovědi v dotazníku SARA DN nesprávně interpretoval. Podmínky pro vykazání žalobce byly v daném případě naplněny.

66. V pátém žalobním bodu žalobce namítá, že postup žalovaného byl v rozporu s Metodickou příručkou, která ukládá přihlédnout při vyhodnocování hrozby nebezpečného útoku k okolnostem jako vliv alkoholu, agresivita za přítomnosti policie, držení zbraní.
67. Městský soud k tomu uvádí, že Metodická příručka č. 1/2010, na niž žalobce odkázal, je veřejně dostupná na webových stránkách <https://policie.gov.cz/>, zatímco aktualizovaná Metodická příručka č. 1/2025 účinná od 1. 7. 2025 veřejně dostupná zatím není.
68. Podle městského soudu však platí, že ačkoli je postup policistů při řešení incidentů ve společném obydlí podrobněji upraven metodickou příručkou, základní normou pro postup policistů je stále ust. § 44 zákona o policii. To dává policistům oprávnění vykazat osobu ze společného obydlí a jeho bezprostředního okolí, jestliže na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, lze důvodně předpokládat, že se osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvlášť závažného útoku proti lidské důstojnosti. Metodická příručka, na niž odkazuje žalobce, přitom jednotlivé skutečnosti, k nimž má policista přihlédnout, stanoví pouze demonstrativně (dle čl. 4 odst. 1 Metodické příručky č. 1/2010 „*Policista při vyhodnocování hrozby nebezpečného útoku zvažuje zejména...*“). V uvedené věci žalovaný řádně zjistil okolnosti namítané žalobcem (tj. že žalobce nebyl pod vlivem alkoholu, že před policejní hlídkou nebyl agresivní, nadržel zbraň atd.), přihlédl však především k tomu, že žalobce se uchýlil k výhrůžkám zabitím a tyto adresoval nejen své manželce, ale i nezletilé dceři, která je ve smyslu zákona č. 45/2013 Sb. o obětech trestných činů zvlášť zranitelnou obětí. Lze tedy shrnout, že žalovaný nepostupoval v rozporu s Metodickou příručkou, neboť tak vymezuje relevantní skutečnosti toliko demonstrativně. Z uvedeného důvodu soud vzhledem k procesní ekonomii nepřistoupil k provádění dokazování Metodickou příručkou č. 1/2025, má za zjevné, že žalobní námitka by ani po takovém dokazování nemohla být důvodná.
69. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný správně označil jako ohroženou osobu nezletilého syna žalobce, přestože v danou chvíli nezjišťoval, a tudíž ani neshledal nebezpečí vztahující se k tomuto dítěti. Žalovaný postupoval v souladu s poslední větou ust. § 44 odst. 1 zákona o policii, dle kterého pokud společné obydlí obývá nezletilé dítě, považuje se za ohroženou osobu.
70. Lze tudíž uzavřít, že vykazání žalobce ze společného obydlí nebylo ze strany zasahujících policistů učiněno neuváženě, neboť na základě zjištění, která zasahující policisté učinili dne 16. 8. 2025, bylo dostatečně osvědčeno a jevílo se jako reálně možné, že se žalobce vůči své manželce dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvlášť závažného útoku proti lidské důstojnosti. Tudíž soud předmětný zásah neshledal nezákonným, jak bylo žalobcem navrhováno.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

71. Městský soud v Praze na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
72. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. ledna 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.